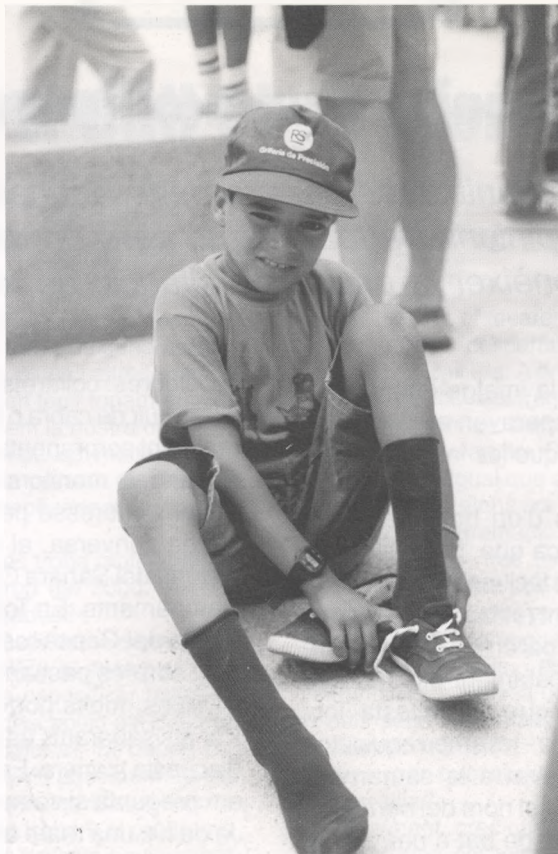

sigui producte d'això. La situació s'ha anat normalitzant, fa dies que no plora i ja menja. Avui balla el Drac del Carme, ningú no s'ho ha volgut perdre. Els nens ballen i canten com tots els altres. Sembla que hem acabat amb la capacitat de sorprendre'ls.

* Passen els dies sense novetats. Els monitors solen anar a sopar cada dia a casa d'alguna família, sempre hi porten el te i aprofiten per fer de traductors entre els pares i el nen acollit.

* S'ha acabat el te. Per als monitors saharauis és un problema greu, ja que solen fer-ne uns 4 o 5 diaris. Es tracta d'un te verd originari de la Xina i que no es troba a les botigues convencionals. En una botiga del casc antic regentada per un marroquí, en podem triar de tres classes diferents. En Salim aprofita per explicar-nos que la seva lluita no és contra el poble marroquí, ells lluiten contra la monarquia-dictatorial (sic) del rei Hassan II.

* Els Casals d'Estiu han organitzat uns campaments de tres dies. Els saharauis també hi van. No deixa de ser paradoxal que uns nens acostumats a viure en tendes els portem de campament però servirà de descans per a tothom.

* L'únic cap de setmana sense activitat conjunta programada l'aprofiten uns quants per anar a Barcelona. Les anècdotes són in comptables des de no entendre perquè cal pagar per anar per una carretera, fer-se fotos al metro, visitar l'aquari, veure el mar per primer cop o fer un glop d'aigua salada.

* Comencem a veure que això s'acaba, tots els nens marxaran carregats de roba i regals per a la família -una olla a pressió i un radiocassette són els regals oficials-. Les maletes no poden pesar més de 20 quilos. Cal estudiar bé que els serà més útil.

* Dissabte de Festa Major a Arbúcies. Tots els nens saharauis de les comarques gironines han estat convidats. Jocs amb inflables i dinar amb cants i danses. Tornem aviat perquè amenaça pluja. Una forta pedregada i la boira a les muntanyes es converteix en l'atracció del viatge de tornada.

* Garrotxa Solidària ha organitzat una festa de comiat als patis de l'Escola Malagrida. Tothom s'intercanvia fotografies per als àlbums que la mainada s'endurà de record. La costellada resulta remullada però ben amenitzada per L'Ametlla Amarganta i el Mag Xevi.

* La bodega de l'autocar és plena a vessar de maletes, bosses i motxilles. Tots els nens i els monitors ja han pujat, a alguns se'ls escapen les llàgrimes, d'altres riuen descaradament dels que ploren. És difícil contenir l'emoció quan ens despedim d'en Nafa, en abraçar-nos ha arrencat a plorar i s'ha perdut discretament entre el batibull de nens, pares i maletes. És curiós com aquest home, que tot just ha començat a dir alguna cosa en castellà fa una setmana, es pot fer tan entranyable. Després de tot un mes de conviure amb aquesta gent, intento posar ordre a un allau d'idees, afectes, emocions, sentiments i ressentiments que bullen al meu cap, destil·lant una ràbia infinita i impotent. Definitivament, els admiro i, potser carregat de romanticisme, envejo la seva lluita idealista, ingènua i desigual per la recuperació de la seva terra i la seva llibertat.

*Dr. Vicenç Ballbona i Moré
Dra. Lúdia Mañé i Ciprés*

HOMEOPATIA

*Sant Pere Màrtir, 50 . Tel. 27 18 94
(Hores a convenir)*